

Daniel Kitabı - Numara Seksen

Görümlerin sonu ve başlangıcı: Ellen White'ın 1884'teki son açık görüşü ve önemi

Jeff Pippenger
2024-02-13

1884'te Ellen White son açık görüşünü gördü. Bu görüş, Oregon'daki Portland'da verildi. İlk açık görüşü 1844'te Maine'deki Portland'da verilmişti. İsa her zaman bir şeyin sonunu, o şeyin başlangıcıyla örnekler.

1844'te zamanın geçmesinden çok geçmeden, ilk görüşümü aldım. Portland'da, kalbi benimkiyle bağlanmış, Mesih'te sevgili bir kardeş olan Bayan Haines'i ziyaret ediyordum; beşimiz, hepimiz kadındık, aile sunağında sessizce diz çöküyorduk. Dua ederken, Tanrı'nın gücü daha önce hiç hissetmediğim şekilde üzerime geldi.

"Sanki ışıkla çevriliydim ve yerden gitgide yükseliyordum. Dünyadaki advent halkını aramak için döndüm, ama onları bulamadım; o sırada bir ses bana, 'Yeniden bak ve biraz daha yukarıya bak,' dedi. Bunun üzerine gözlerimi kaldırdım ve dünyanın çok yukarısında yükseltilmiş düz ve dar bir yol gördüm. Bu yolda advent halkı, yolun öbür ucunda bulunan şehre doğru ilerliyordu. Yolun başlangıcında, arkalarında kurulmuş parlak bir ışık vardı; bir melek bana bunun 'gece yarısı çağrısı' olduğunu söyledi. [MATTA 25:6'YA BAKIN.] Bu ışık yol boyunca parlıyor ve ayaklarına ışık tutuyordu ki tökezlemesinler."

Hemen önlerinde olup onları şehre götüren İsa'dan gözlerini ayırmadıkları sürece güvendediler. Ama kısa süre sonra bazıları yoruldu ve şehrin çok uzakta olduğunu, oraya çoktan girmiş olmayı beklediklerini söylediler. Bunun üzerine İsa görkemli sağ kolunu kaldırarak onları cesaretlendirirdi; kolundan çıkan bir ışık advent kafilesinin üzerinde dalgalanırdı ve onlar da 'Aleluya!' diye haykırırlardı. Bazıları ise düşüncesizce arkalarındaki ışığı inkâr ettiler ve kendilerini buralara kadar götürenin Tanrı olmadığını söylediler. Arkalarındaki ışık söndü, ayaklarını tam bir karanlıkta bıraktı; onlar da sendeleyip işareti de İsa'yı da gözden kaybettiler ve patikadan aşağı, aşağıdaki karanlık ve kötü dünyaya düştüler. Ellen G. White'ın Hıristiyan Deneyimi ve Öğretileri, 57.

Ellen White'ın torunu Arthur L. White tarafından yazılan altı ciltlik biyografide, 1893 Genel Konferans Oturumu'nda John Loughborough tarafından yapılan bir açıklama kaydedilir.

Loughborough, dokuz yıl sonra Genel Konferans oturumunda yaptığı bir konuşmada şöyle dedi: "Bayan White'ı görüş halinde yaklaşık elli kez gördüm. İlk kez yaklaşık kırk yıl önceydi... Son açık görüşü 1884'te Oregon'daki Portland'da, kamp alanında gerçekleşti." Ellen White Biyografisi, cilt 3, 256.

1884'ten sonra da rüyalar ve görüşler görmeye devam edecekti, ancak halka açık gerçekleşen görüşler başladıklarından tam kırk yıl sonra sona erdi ve hem başlangıçtaki hem de sondaki açık görüşler, adı Portland olan şehirlerde meydana geldi. İlk şehir Amerika Birleşik Devletleri'nin

doğu kıyısındaıdı, son Şehir ise batı kıyısındaıdı. Bazıları bu gerçeğin insani bir tesadüften başka bir Şey ifade etmediğini ileri sürmek isteyebilir, başkaları ise açık görümlerin amacının yerine getirildiğini öne sürebilir; bu nedenle Rab onları kırk yıl sonra sona erdirdi.

Asıl neden, Millerci harekete verilmiş olan peygamberlik armağanına karşı giderek artan itaatsizlik ve isyandır.

Oakland'a geldikten sonra Battle Creek'teki durumun ağırlığı altında eziliyordum ve ben, zayıf, size yardım etmeye güçsüzdüm. İnançsızlığın mayasının iş başında olduğunu biliyordum. Tanrı'nın sözünün açık buyruklarını dikkate almayanlar, onları o söze kulak vermeye çağırın tanıklıkları da hiçe sayıyorlardı. Geçen kış Healdsburg'u ziyaret ederken, çok dua ediyor ve kayđı ile kederin yükü altında eziliyordum. Ama ben dua ederken bir an Rab karanlığı geri itti ve büyük bir ışık odayı doldurdu. Yanımda Tanrı'nın bir meleği vardı ve sanki Battle Creek'teymişim gibiydim. Sizin meclislerinizdeydim; söylenen sözleri duydum, öyle Őeyler gördüm ve işittim ki, Tanrı dilerse, keŐke bunlar hafızamdan sonsuza dek silinebilse. Ruhum öyle yaralanmıştı ki ne yapacağımı ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Bazı Őeylerden söz edemem. Bana bu konuda kimseye bir Şey söylememem emredildi, çünkü daha ortaya çıkacak çok Şey vardı.

Bana verilmiş olan ışığı toplamam ve ışınlarının Tanrı'nın halkına doğru parlamasına izin vermem söylendi. Bunu gazetelerdeki makalelerde yapıyorum. Aylar boyunca neredeyse her sabah saat üçte kalktım ve Battle Creek'te bana verilen son iki tanıklıktan sonra yazılan çeşitli notları topladım. Bu konuları yazıya döktüm ve size aceleyle gönderdim; ancak kendime gereken özeni göstermeyi ihmal etmiştim ve bunun sonucu olarak yükün altında ezildim; yazılarımın tümü size Genel Konferans'a yetiŐecek Şekilde tamamlanmamıştı.

Yine dua ederken Rab kendisini açığa çıkardı. Bir kez daha Battle Creek'teydim. Pek çok evdeydim ve masalarınızın etrafında sözlerinizi duydum. Ayrıntıları Şu anda aktarma özgürlüğüm yok. Onlardan söz etmeye asla çağrılmamayı umuyorum. Ayrıca birkaç son derece çarpıcı rüya gördüm.

"Tanrı'nın sesi olarak hangi sesi kabul edeceksiniz? YanlıŐlarınızı düzeltmek ve yolunuzu olduğu gibi size göstermek için Rabbin elinde hangi güç vardır? Kilisede etkin olmak için ne gücü vardır? Belirsizliğin her gölgesi ve Őüphenin her ihtimali ortadan kalkıncaya kadar inanmayı reddederseniz, asla inanmayacaksınız. Kusursuz bilgi talep eden kuşku asla imana boyun eğmez. İman delile dayanır, ispatlamaya değil. Etrafımızda bizi zıt bir yola sürükleyen başka sesler varken, Rab bizden görevin sesine itaat etmemizi ister. Tanrı'dan gelen sesi ayırt etmek için bizden ciddi bir dikkat ister. Eğilime karşı koymalı ve onu yenmeli, vicdanın sesine pazarlık ya da taviz olmaksızın itaat etmeliyiz; yoksa onun uyarıları kesilir ve irade ile dürtü hâkim olur. Rab'bin sözü, O'nun Ruhu'na işitmemeye ve itaat etmemeye karar vererek direnmemiş olan hepimize gelir. Bu ses uyarılarda, öğütlerde, azarlamada işitilir. Bu, Rab'bin halkına yönelik ışık mesajıdır. Daha yüksek sesli çağrılar ya da daha iyi fırsatlar beklersek, ışık geri çekilebilir ve biz karanlıkta bırakılabiliriz." Tanıklıklar, cilt 5, 68.

Kardeş White, peygamberlik hizmetine karşı süregelen isyanın kendini göstermesi halinde "ışığın geri çekilebileceğini" ve Laodikya Adventizminin "karanlıkta bırakılacağını" belirtmişti. 1915'te

ışık geri çekildi. Tanrı, dilediği zaman bir peygamber ya da kadın peygamber görevlendirmeye geçmişte de şimdi de tamamen muktedirdir. İlyas'ın ardılı olarak Elişa'yı görevlendirdi, ancak 1915'ten sonra yaşayan hiçbir peygamber görevlendirilmedi; çünkü Rab "ışığı geri çekmişti".

White Kardeş'in rüya ve görülerine gelince, üç dönem vardı. İlk dönem kırk yıld; bu dönemde görüler kamuya açık olarak meydana gelir ve amacı, görüler gerçekleştiğinde orada bulunanların zihinlerinde bu armağanın yerleşmesini sağlamaktı. Sonra 1884'ten 1915'teki ölümüne kadar, yine Tanrı'nın halkının ruhsal olarak geliştirilmesi için verilen, fakat özel olarak verilen rüya ve görüler vardı. Üçüncü dönem 1915'te başladı ve Laodikya Adventizmi'nin dinden dönmenin karanlığı içinde olduğunu gösteren kanıtı sağladı.

Eski İsrail, modern İsrail'e örnek teşkil eder ve Eli ile iki oğlu Hophni ve Phineas tarafından temsil edilen tam teşekküllü isyan döneminde "açık bir görüm yoktu." Bunun nedeni onların vahim itaatsizliği ve isyanıydı. Tanrı değişmez.

Eli'nin ailesine bir uyarı daha verilecekti. Tanrı başkâhin ve oğullarıyla konuşamıyordu; onların günahları, kalın bir bulut gibi, O'nun Kutsal Ruhu'nun varlığını örtmüştü. Ama kötülüğün ortasında çocuk Samuel Tanrı'ya sadık kaldı ve Eli'nin ailesine yönelik mahkûmiyet mesajı, Samuel'e Yüceler Yücesi'nin peygamberi olarak verilen görevdi.

'O günlerde Rab'bin sözü nadirdi; açıkça görülen bir görüm yoktu. O sırada, Eli kendi yerinde yatmışken ve gözleri zayıflamaya başlayıp artık göremez olmuşken; Tanrı'nın sandığının bulunduğu Rab'bin tapınağındaki Tanrı'nın kandili sönmeden önce ve Samuel uyumak için uzanmışken; Rab Samuel'e seslendi.' Sesin Eli'ye ait olduğunu sanan çocuk, 'İşte buradayım; çünkü beni çağırdın' diyerek kâhinin yatağının yanına koştu. Cevap şu oldu: 'Ben çağırmadım, oğlum; tekrar yat.' Samuel üç kez çağrıldı ve üçünde de aynı şekilde karşılık verdi. Bunun üzerine Eli, bu esrarengiz çağrının Tanrı'nın sesi olduğuna ikna oldu. Rab, ak saçlı seçilmiş kulunu geçerek bir çocukla konuşmaya gelmişti. Bu durum, başlı başına, Eli'ye ve ev halkına acı ama hak edilmiş bir azardı. Atalar ve Peygamberler, 581.

Eli'nin evindeki imandan düşüş sırasında açık görüm yoktu; çünkü o günlerde RAB'bin sözü "değerli"ydi. "Değerli" diye çevrilen İbranice sözcük "nadir" anlamına gelir. 1844'ten 1884'e kadar, Laodikya Adventizmine "açık görümler" verildi. Bu açık görümler ilk olarak Filadelfya dönemindeki Millerci hareketin tarihinde ortaya çıktı ve 1856'da Filadelfya hareketinin Laodikya hareketine geçiş yaptığını göstermeye başladı; ancak Tanrı çok sabırlı ve merhametli olduğu için açık görümler devam etti.

Ardından 1863'te, temel hakikatlere karşı isyan başladı, ancak "açık görümler" 1884'e kadar devam etti. Sonra bir değişim meydana geldi. Hezekiel'in sekizinci bölümünde, dört iğrençlik doğaları gereği giderek tırmanan nitelikte tasvir edilir. 1884, ilk neslin neredeyse tamamlanışını ve ikinci neslin başlangıcını temsil eder. Advent tarihi, 1881'de ve ardından 1882'de, isyanda iki önemli artışın meydana geldiğini belgelemiştir.

1881'de, Genel Konferans Başkanı (George Butler), Review and Herald'da bir dizi makale yazıp yayımladı; bu makalelerde Kutsal Kitap'ın bazı bölümlerinin diğerlerinden daha fazla ilhamla yazılmış olduğunu savundu ve yazılarının sonunda ilhamla verilmediğini belirlediği bazı Kutsal

Kitap bölümlerini de açıkça tanımladı. Bunun ardından 1882’de, yayın çalışmalarının önderlerinden ve o dönemde eğitim çalışmalarının da lideri olan Uriah Smith, Kardeş White’a geleceğe ilişkin öngörüler ya da geçmişin kutsal tarihi gösterildiğinde sözlerinin ilhamla verildiğini öğretmeye başladı; ancak kilise üyelerinin kişisel kusurlarını dile getirdiğinde bunun yalnızca onun beşerî görüşü olduğunu savundu.

1881’de Şeytan, kilise başkanı aracılığıyla Kral James İncili’nin otoritesine karşı açık bir saldırı yürüttü ve ertesi yıl eğitim ve yayın çalışmalarının lideri, Peygamberlik Ruhunun otoritesine yönelik benzer bir saldırı yürüttü. 1884’ten itibaren, tanıklığa göre, o günlerde açık bir görüş yoktu. 1863’ten 1881’e kadar, isyan Kutsal Kitap’ı ve Peygamberlik Ruhunu kapsayacak şekilde tırmanmıştı ve artık yalnızca temellerin reddini temsil etmiyordu.

Hezekiel kitabının sekizinci bölümünde temsil edilen dört iğrençlik, Yeruslaim’in önderliğini temsil eden yaşlılar tarafından işlenir; bu önderlik 1863’te Laodikeia Adventizmi adıyla yasal bir kilise kuruluşu olarak başladı. O dönemde Review and Herald’da bir makale yayımlandı; bazı tarihçiler onu James White’ın kalemine atfetse de, makalenin belgeleri gerçek yazar olarak daha çok Uriah Smith’i işaret eder. Her ne olursa olsun, Eriha’nın yeniden inşa edilmesine karşı olan lanet James White ile açıkça yerine geldi ve sahte 1863 şemasını oluşturan kişi Uriah Smith’ti. 1881’e gelindiğinde, Genel Konferans başkanı Kutsal Kitap’ın tam otoritesine karşı çıkan makaleleri Review and Herald’da yayımlıyordu ve ertesi yıl Uriah Smith Peygamberlik Ruhunun otoritesine karşı bir saldırı başlattı.

Koruyucu olmaları beklenen ihtiyarlar, Miller’in rüyasında temsil edilen ve Habakkuk’un iki levhasında tasvir edilen temel hakikatlere yönelik bir saldırıyla başlayan açık bir taarruza öncülük ediyorlardı. Oradan Kutsal Kitap’ın iki tanığına ve Peygamberlik Ruhuna saldırmaya başladılar. Aynı dönemde (1880’lerin başı), sağlık çalışmasının lideri John H. Kellogg, panteist ruhçuluğu kilisenin liderliğine tanıtmaya başladı. 1881’de James White toprağa verildi ve Kardeş White, kilisenin eğitim, sağlık ve siyasi yapısının liderliğinin başını çektiği tırmanan bir isyanın ortasındaydı.

1856’da gelen — “yedi kez” üzerine artan ışık olan — mesaj ve Laodikya’ya yönelik mesaj reddedilmişti; Rab, 1888’de Minneapolis’teki Genel Konferans’ta, İhtiyarlar Jones ve Waggoner tarafından sunulan mesaj aracılığıyla tam da aynı mesajı tekrarlamayı amaçlamıştı. Onların mesajı yeni bir mesaj değildi. Onların mesajına direnenlere Kız Kardeş White hitap ettiğinde, isyancıların, Jones ve Waggoner’in mesajına direnmelerinin, aynı zamanda eski temeller olan eski sınır taşlarını savunma sorumluluklarını yerine getirmek anlamına geldiğine inandıklarını tespit etti. İsyancıları, 1888’e gelindiğinde artık temellerin ne olduğunu, yani temel gerçeklerin Mesih’in doğruluğunu temsil ettiğini anlamadıklarını ortaya koydu. Sınır taşları ve William Miller’in kuralları bağlamında şöyle dedi:

“Hristiyanlığı neyin teşkil ettiğini, hakikatin ne olduğunu, almış olduğumuz iman ne olduğunu, Kutsal Kitap kurallarının—bize en yüce otoriteden verilmiş olan kuralların—neler olduğunu kendimiz için bilmeliyiz. İmanlarını dayandıracakları bir sebep olmaksızın, meselenin hakikati konusunda yeterli delile sahip olmadan iman eden birçok kişi vardır. Kendi

önceden edinilmiş kanaatleriyle uyuşan bir fikir ileri sürülürse, onu kabul etmeye bütünüyle hazır dırlar. Sebep ten sonuca doğru muhakeme etmezler; imanlarının gerçek bir temeli yoktur ve deneme zamanında kum üzerine bina etmiş olduklarını göreceklerdir.

Kendi mevcut, kusurlu Kutsal Yazılar bilgisiyle yetinip bunun kurtuluşu için yeterli olduğunu düşünen kimse, ölümcül bir aldanışa güvenmektedir. Kutsal Yazılardan gelen delillerle iyice donatılmamış birçok kişi vardır ki, hatayı ayırt edebilsinler ve hakikat diye yutturulmuş bütün gelenek ve batıl inançları mahkûm edebilsinler. Şeytan, Mesih'in müjdesinin sadeliğini yozlaştırmak için Tanrı'ya tapınmaya kendi düşüncelerini sokmuştur. "Şimdiki hakikat"e inandığını iddia edenlerin büyük bir kısmı, bir zamanlar kutsallara teslim edilen imanın ne olduğunu—içinizdeki Mesih, yücelik umudu—bilmiyor. Eski sınır taşlarını savunduklarını sanırlar, ama ılıktırlar ve kayıtsızdırlar. Sevgi ve iman gerçek erdemini kendi deneyimlerine dokumayı ve buna sahip olmayı bilmezler. Ciddi Kutsal Kitap öğrencileri değillerdir; tembel ve dikkatsizdirler. Kutsal Yazı pasajları üzerine görüş ayrılıkları doğduğunda, amaçlı biçimde çalışmamış ve neye inandıkları konusunda karara varmamış olanlar, hakikatten saparlar. İlahi hakikati gayretle araştırmanın gerekliliğini herkesin zihnine işlemeliyiz ki, hakikatin ne olduğunu bildiklerini gerçekten bilsinler. Bazıları çok bilgi iddia eder ve durumlarından memnuniyet duyar; oysa Tanrı'yı hiç tanımamış olsalar nasıl olacaklarsa, işe karşı daha çok gayretleri, Tanrı'ya ve Mesih'in uğruna öldüğü canlara karşı daha ateşli sevgileri yoktur. Kutsal Kitap'ı, onun özünü ve zenginliğini kendi canlarına mal etmek için okumazlar. Bunun kendilerine konuşan Tanrı'nın sesi olduğunu hissetmezler. Oysa kurtuluş yolunu anlamak, Doğruluk Güneşi'nin ışınlarını görmek istiyorsak, Kutsal Yazıları amaçlı biçimde incelemeliyiz; çünkü Kutsal Kitap'ın vaatleri ve peygamberlik sözleri ilahi kurtuluş planı üzerine parlak yücelik ışınları saçar ve bu yüce gerçekler açıkça kavranmamaktadır. The 1888 Materials, 403.

Bu ifade, 1888 dönemindeki tanıklığından alınmıştır ve o, isyancıların, bunu bilmeseler de, kum üzerine temel kurduklarını tespit eder. Şöyle der: "Şimdiki hakikate inandığımı iddia eden çok sayıda kişi, azizlere bir kez teslim edilen imanın ne olduğunu—içinizde Mesih, yücelik umudu—bilmiyor. Eski sınır taşlarını savunduklarını düşünüyorlar, ama ılıklar ve ilgisizler." Onları hâlâ Laodikya durumunda olarak tanımlar; çünkü "ılık"tırlar. Ayrıca "azizlere bir kez teslim edilen iman—içinizde Mesih, yücelik umudu"nu tanımlar. Mesih Çağların Kayası'dır ve Çağların Kayası olarak, Miller'in rüyasındaki mücevherleri temsil eder.

"Uyarı geldi: 1842, 1843 ve 1844 yıllarında gelen mesajdan beri üzerinde bina etmekte olduğumuz iman temelini sarsacak hiçbir şeyin içeri girmesine izin verilmemelidir. Ben bu mesajın içindeydim ve o zamandan beri, Tanrı'nın bize verdiği ışığa sadık kalarak dünyanın önünde durmaktayım. Günden güne, ışık arayarak içten dua ile Rab'bi aradığımız sırada ayaklarımızın üzerine konulduğu platformdan ayaklarımızı çekmeyi düşünmüyoruz. Sizce Tanrı'nın bana verdiği ışıktan vazgeçebilir miyim? O, Çağların Kayası gibi olacaktır. Bana verildiği günden beri bana rehberlik etmektedir." Review and Herald, 14 Nisan 1903.

O, "Onlar neden-sonuç ilişkisi kurmazlar" diyerek, isyancıların—Hezekiel'in anlattığı ihtiyarların—önemli bir gerçeğini ortaya koyar. Kötüler neden-sonuç ilişkisi kuramaz ya da kurmak istemez. 1888 Genel Konferans oturumunun sonucu öylesine isyankârcaydı ki Kardeş

White ayrılmaya karar verdi, fakat melekî rehberi onun kalmasını ve Korah, Dathan ve Abiram'ın isyanının paralel tarihini kaydetmesini emretti. İhtiyarların isyanı sonuçtu; sebep ise 1856'da "yedi zaman"ın artan ışığıyla gelen Laodikya mesajının reddedilmesiydi ve bu, 1863'te temellere karşı isyana tırmandı; bu da önce Kutsal Kitap'a, ardından da Peygamberlik Ruhuna saldırıya ve Kellogg'un spiritüalizminin girişine yol açtı.

Elbette, tarih boyunca eski zamanların tarihçileri isyanla ilişkili hakikatleri saçmalıklar, gelenekler, görenekler ve masal tabaklarıyla örtmüşlerdir; çünkü o tür bir isyana katılanlar her zaman kanıtları gizlemeye çalışır.

Rab'den tasarılarını gizlemek için derinlere inenlerin vay haline; işleri karanlıkta yapılıp ve derler ki: "Bizi kim görüyor? Kim bizi tanıyor?" Yeşaya 25:19.

Yeşaya'nın ayette hitap ettiği adamlar, onun "Yeruşalim'de bu halka hükmeden alaycı adamlar" olarak tanımladığı kimselerdir ve Hezekiel'in sekizinci bölümünde halkın bekçileri olmaları gereken aynı ihtiyarlardır. Hezekiel'in tanıklığında, Adventizmin ikinci kuşağını işaretleyen ikinci iğrençlikte, Yeşaya'nın alaycı adamlarının sorduğu sorulara şöyle cevap verirler: "Rab bizi görmüyor; Rab yeryüzünü terk etti" (Hezekiel 8:12).

Vay, 1888'e yol açan ve 1888'de gerçekleşen isyanın gerçeğini örtmeye kalkışan o tarihî revizyonistlerin haline.

Bu incelemeye bir sonraki makalede devam edeceğiz.

Minneapolis'teki toplantılarla ilgili olarak sizinle konuşmalıyım. Bir ara, hüküm süren güçlü muhalefet ruhunu görüp hissettiğim için toplantıdan ayrılmaya karar verdim. Morrison Kardeş ve Nicola Kardeş üzerinde hükmedici bir güçle etkisini gösteren o ruhu bir anlığına bile kabul edemedim. Sizin hangi ruhtan olduğunuz konusunda bir an bile tereddütüm olamaz. Kesinlikle Tanrı'nın Ruhunu değil ve bu aldaniş içinde devam etmeyesiniz diye şimdi size yazıyorum.

Minneapolis'te artık daha fazla kalmamaya karar verdikten sonraki gece, bir rüyada ya da gecenin bir görünümünde—hangisi olduğundan kesin olarak emin değilim—uzun boylu, heybetli görünümlü bir kişi bana bir mesaj getirdi ve görev yerimde durmamın Tanrı'nın isteği olduğunu ve bizzat Tanrı'nın yardımcım olup bana vereceği sözleri söylemem için beni güçlendireceğini bana açıkladı. Şöyle dedi: "Bu iş için Rab seni görevlendirdi. Onun sonsuz kolları seni alttan tutuyor. Bu toplantıda yaşam ya da ölüm için kararlar verilecek; kimsenin helak olması gerekmediği halde, ruhsal gurur ve kendine güven kapıyı kapatacak; böylece İsa ve O'nun Kutsal Ruhunun gücü içeri alınmayacak. Aldatılmaktan kurtulmaları, tövbe edip günahlarını itiraf etmeleri ve Mesih'e gelip dönmeleri için bir şansları daha olacak ki O da onları iyileştiresin."

"Peşimden gel," dedi. Rehberimi izledim ve o beni, kardeşlerin ev edindikleri çeşitli evlere götürdü; ve şöyle dedi: "Burada söylenen sözleri işit, çünkü bunlar kayıtlar kitabına yazılmıştır; ve bu sözler, yukarıdan gelen hikmet ruhuna göre olmayan, fakat yukarıdan inmeyen, aşağıdan olan ruhun etkisiyle yürütülen bu işte bir payı olan herkes üzerinde mahkûm edici bir kudret taşıyacaktır."

Söylenen sözleri dinledim; bunlar, onları söyleyenlerin her birini utandırması gereken sözlerdi. Kardeşleri A. T. Jones, E. J. Waggoner ve Willie C. White ile benimle alay eden alaycı sözler dilden dile dolaşıyordu. Benim konumum ve çalışmam, Tanrı'nın önünde ruhlarını alçaltma ve kendi kalplerini düzene koyma işiyle meşgul olmaları gerekenler tarafından serbestçe yorumlanıyordu. Görünüşe göre, gerçeğe dayanağı olmayan hayali haksızlıklar ve kardeşleriyle onların çalışmaları hakkındaki hayal ürünü tasvirler üzerinde kara kara düşünmekte ve şüphencilik ve sorgulama ve imansızlığın bir sonucu olarak kuşkulanıp acı sözler söyleyip yazmakta bir cazibe vardı.

Rehberim şöyle dedi: "Bu, kitaplarda İsa Mesih aleyhine yazılmıştır. Bu ruh, Mesih'in ruhu, hakikatin ruhu ile uyum sağlayamaz. Direniş ruhuyla sarhoşturlar ve sözlerini ya da eylemlerini hangi ruhun yönettiğini, bir sarhoşun bildiğinden fazlasını bilmezler. Bu günah, Tanrı'yı özellikle gücendirir. Bu ruhun hakikat ve doğruluk ruhuna benzerliği, Yahudileri kuşku duymak, eleştirmek ve dünyanın Kurtarıcısı Mesih'i gözetlemek üzere bir ittifak kurmaya sevk eden ruhun benzerliği kadar azdır."

Rehberim bana, sözleri yönlendiren ruhu açığa vuran Mesih'ten yoksun, avamca konuşmalara tanıklık eden birinin bulunduğunu söyledi. Odalarına girdiklerinde, Mesih'in Ruhuna kapıyı kapattıkları ve O'nun sesine kulak asmadıkları için kötü melekler de onlarla birlikte geldi. Tanrı'nın önünde ruhun alçaltılması yoktu. Dua sesi nadiren işitiliyordu, ama eleştiri, abartılı beyanlar, varsayımlar ve tahminler, haset ve kıskançlık, kötü zanlar ve iftiralar yaygındı. Gözleri açılmış olsaydı, onları dehşete düşürecek şeyi görürlerdi: kötü meleklerin sevinçle coştüğünü. Ve ayrıca her sözü işiten ve bu sözleri göğün kitaplarına kaydeden bir Gözcüyü de görürlerdi.

O sırada bana, bu zamanda öğretti noktalarındaki konular hakkında, hakikatin ne olduğuna dair herhangi bir karar vermenin ya da adil bir araştırma ruhu beklemenin faydasız olacağı bildirildi; çünkü tıpkı Yahudiler gibi, benimsedikleri herhangi bir nokta veya konumda fikir değişikliğine izin vermeyecek bir ittifak kurulmuştu. Rehberim bana pek çok şey söyledi; bunları yazmaya yetkim yok. Kendimi yatakta doğrulmuş otururken, keder ve ıstırap ruhu içinde buldum; ayrıca toplantının sonuna kadar görev yerimde durmaya ve sonra nasıl hareket edeceğimi ve hangi yolu izleyeceğimi bana bildirmesi için Tanrı'nın Ruhunu yönlendirmelerini beklemeye dair sarsılmaz bir kararlılık ruhuyla. 1888 Belgeleri, 277, 278.